

VÁLKA O PEKELNÝ TRŮN I.

LUCIFERŮV UČEŇ

KENNETH BØGH ANDERSEN

LUCIFERŮV
UČEŇ

KENNETH BØGH ANDERSEN

LUCIFERŮV UČEŇ

VÁLKA O PEKELNÝ TRŮN

I

Djævelens lærling (Den store djævlekrig 1)
© Kenneth Bøgh Andersen & Host&Son.,
Copenhagen 2005 & 2007
Translation © 2017 Daniela Mrázová
Cover illustration © 2017 _nervexperiment
Czech edition © 2017 Nakladatelství Slovart, s. r. o.
Published by agreement with Gyldendal Group Agency.

All rights reserved.

LUCIFERŮV UČEŇ

Z dánského originálu *Djævelens lærling*
(Host&Son., Copenhagen 2005)
přeložila Daniela Mrázová
Redigovala Kristýna Králová
Korektury Marie Lukáčová
Návrh obálky Oleg Kolomijec s použitím ilustrace od _nervexperiment
Editorka Sára Vybíralová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2017

Vydání první

Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk KASICO, a. s., Bratislava

ISBN 978-80-7529-262-9
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

KAPITOLA 1.

Odsouzencem týdne

Slyšel ho. Kroky, které ve ztichlé kolárně zněly jako šepot. Lupnutí prstů plné očekávání. Dokonce měl dojem, že slyší i úsměv, jenž mu pohrává na rtech.

Schoulil se za velkou plechovou skříní, v níž školník skladoval nářadí, a opatrně vykoukl za roh. Když stěnu najednou zahalil stín, srdce mu vylétlo až do krku. Stín se zdál nepřírozně veliký. Démonický. A bylo na vině jen to podivné klamavé světlo, nebo měl skutečně rohy?

„Kdepak jsiiii?“ zazpíval stín pobaveně. „Jen klidně vyléeez!“

Filip se skrčil, aby byl co nejmenší. Cítil pot stékající po zádech. Bylo tu horko jako v peci. Nebo to možná jen tak vnímal, protože byl zavřený ve školní kolárně se Sørenem.

Sørenovi se taky říkalo Søtanáš. O kouscích, jež měl na svědomí a z nichž vlasy hrůzou vstávaly na hlavě, by se daly psát knihy. Kdyby byl ďábel kluk, byl by to právě Søren. K jeho obětem nepatřili jen náhodní žáci, které si vyhmátl na školním dvoře nebo které zrovna potkal v prázdných chodbách, když se ulil z hodiny. Ne, Søtanáš z osmé třídy – o dvě výš než Filip – byl mnohem rafinovanější.

Každý týden si vybral novou oběť, nového odsouzence, je muž pak byl v patách, dokud se v pátek nerozeznělo posled-

ní zvonění. Pokud se člověku dostalo té pochybné cti stát se odsouzcenecm týdne, nezbyvalo mu než se pokusit splynout se vzorkem na tapetách a doufat, že se dožije pátečního večera. Pak se Sørenův dravčí pohled zaměřil zase na někoho jiného a dotyčný byl v bezpečí. Aspoň dočasně.

Tento týden padla volba na Filipa. Až doteď unikal poměrně lacině; Søren ho přinutil sníst pár hrstí písku, přivázal ho ke sprše v dívčích šatnách a Filip den co den zůstával o hladu, protože mu Søren pokaždé čmajzнул studený oběd z domova i peníze na ovoce. Vlastně ještě něco – někdo mu počural penál. Dvakrát.

I tak to byly maličkosti ve srovnání s tím, co Søren prováděl jiným dětem.

Jenže víkend ještě nezačal. Probíhala poslední páteční hodina, Filip byl stále odsouzcenecm týdne a právě teď se krčil za skříní v kolárně a zíral na černý stín na stěně. Vypadal téměř jako namalovaný. Filip viděl, jak větrí a naslouchá jako šelma na lovu, a pomyslel si, že jestli ho neprozradí zápach studeného potu, tak jeho bušící srdce určitě. Burácelo jako parní lokomotiva.

Měl být nahoře ve třídě na hodině matematiky. Zrovna teď měl sedět s rukou ve vzduchu a sdělovat učiteli Jørgenovi, že ostatní v počítání trochu předstihl a jestli to nevádí.

Tak proč vlastně skončil tady? Ve společnosti kluka, před kterým by s pištěním utekli i lvi v římském Colosseu.

Mohl za to Mikkel.

Mikkel si nechal v šatně věci na tělocvik a zeptal se Jørgena, zda by si pro ně směl dojít. A nemohl by Filip s ním? Bude to jen chvilka.

Ve třídě zrovna panoval zmatek, protože dva kluci se o přestávce servali, jeden se uhodil a další čtyři se překřikovali, že zapomněli udělat úkol, což přimělo jiné tři ječet, že oni ho naopak udělali. Podrážděné mávnutí rukou Mikkelovi a Filipovi naznačilo, že mohou jít.

„A do hajzlu!“ zvolal Mikkel, když vešli do chlapecké šatny. Někdo mu zpěvracel sportovní tašku, oblečení leželo rozházené všude kolem. „Proč musí lidi strkat prsty do cizích věcí?“

Společně všechno posbírali, ale když Mikkel obsah tašky zkontroloval, zjistil, že mu chybí ručník.

„Nemoh by ses mrknout, jestli ho ti retardi nehodili na schody?“ zeptal se a ukázal přitom na dveře vedle vstupu do tělocvičny. Vedly dolů do kolárny a byly pootevřené.

Filip sešel deset schodů, když vtom se dveře znenadání zabouchly. Dutou ránu následovalo zacvaknutí zámku.

„Mikkeli?“ Vzal za kliku, ale dveře nepovolily ani o chlup. „Mikkeli, to je fakt blbá sranda!“

„Promiň, Filipe,“ spustil Mikkelův hlas, „jenže on mi to přikázal. Jinak přijdu příští tejdén na řadu já.“ Vzápětí se ozvaly kroky, které zakrátko utichly.

„Mikkeli! Mikkeli, vrať se!“

Volání se vinulo po schodech do suterénu a znělo jako zoufalé prosby z onoho světa. Filip se obrátil k šedým stínům.

Východ na školní dvůr byl na úplně opačném konci podlaží, ale pokud by se okamžitě sebral, místo aby tady trčel jako jelito, mohl by to do Sørenova příchodu stihnout.

Vrhl se po dlouhém schodišti riskantním tempem dolů a řítit se sklepením. Celou dobu očekával, že ze stínů vyskočí

Søren s dábelkým úšklebkem na rtech. Jenže to se nestalo a o kousek dál se objevil východ. Zvládl to!

Skoro...

Protože když se pokusil otevřít dveře ven, nepohnuly se ani o milimetr. Zvenčí byly něčím zapřené. Zbývaly tedy jen široké schody zpět, které vedly k Sørenovi z osmičky...

Filipovy úvahy přerušilo zapraskání. Pak zvuk kroků. A dobře známý hlas, který zazpíval: „Kdepak jsiiii? Jen klidně vyléeez!“

A tak tu teď seděl. Chycený. Zahnaný do kouta. Nezbývalo mu než doufat, že to nakonec nějak dopadne. Což ovšem, když měl v něčem prsty Søtanáš, i tak znamenalo pohromu.

„Tichej jako myšička!“ konstatoval Søren vesele, načež jeho hlas přešel do chmurného chrčení: „To ti rychle pomůžu změnit.“

A náhle, jako démon vyvolaný z nejtemnějších hlubin pekla, se zjevil před Filipem.

„Nazdárek,“ usmál se a odhalil zuby zažloutlé nikotinem. Tmavé vlasy lesknoucí se gelem měl vyčesané do dvou zatočených rohů. Sundal si školní brašnu a postavil ji na zem. Ozvalo se znepokojivé zacinkání. Jako by místo učebnic obsahovala nože.

„Některý kantoři si stěžují, že nikdy nedělám úkoly. Ale já je dělám. Například zrovna teď píšu úkol z dějepisu a myslel jsem, že bys mi s ním moh pomoci. Jako s výzkumem a tak, chápeš.“ Søren rozepnul tašku a vyndal něco, co se podobalo grilovací vidličce. „Je to pojednání o středověkém mučení. Ti povím, Filípku, ti maníci tehdy dokázali přinutit lidi, aby se přiznali úplně k čemukoli.“

Søren vytahoval z tašky jednu věc za druhou. Paličku na maso, ořezávač doutníků, pár rybářských háčeků, štípací kleště, ruční mixér na baterie. Při pohledu na ně se Filipovi zatmělo před očima. Podlaha se pod ním rozhoupala.

„Filipe z 6. A,“ pronesl Søren a svažil obličej do vážného, téměř až slavnostního výrazu. „Jsi obžalován ze spolčení s ďáblem. Co můžeš říct na svou obranu?“

Filip upřel pohled na mixér a polkl knedlík v krku o velikosti skříně, za kterou se předtím skrýval.

„Je to pravda,“ zašeptal a horečně přikyvoval. „Jsem spolčený s ďáblem.“

Søren se na okamžik zatvářil takřka zklamaně. S touhle odpovědí zrovna nepočítal a Filip ucítil náznak naděje. Pak se Sørenovy rty roztáhly do vypočítavého úsměvu.

„Filipe, Filipe, Filipe,“ oslovil ho. „I ti, co se přiznali, bývali potrestáni.“

S úšklebkem po něm chňapl a Filipovi nezbývalo než zavřít oči a modlit se, aby to šlo rychle. Jen aby mu maminka koupila na hrob nějaké pěkné květiny.

Někdo však musel jeho modlitby vyslyšet, protože sklepem se najednou rozezněl tak hluboký a mocný hlas, až Filip málem omdlel: „*U všech rohatých*, co je to tam? Už zase řádíš?“

Filip otevřel oči a viděl, jak Sørena drží kolem krku špinavá tlapa a táhne ho dozadu.

Školník byl velký jako drak a stejně strašlivý na pohled. Trpěl jakousi podivnou kožní chorobou, kvůli níž se mu v šupinách loupala kůže, takže vypadal jako plaz.

Když byl Filip předškolák, věřil, že jednoho dne uvidí z jeho černých úst tryskat oheň. Ale nejenomže se školník

drakovi podobal, měl i jeho sílu a byl jediný dospělý na celé škole, který se odvážil Sørenovi bez váhání postavit.

„Pusťte mě!“ ječel Søren a bušil do školnickovy paže tlustě jako kmen stromu. Muž ho pustil, ale jen proto, aby ho vzápětí chytil za ucho. V druhé ruce držel předmět, který Filipovi zprvu připomínal bič, ale při bližším pohledu se ukázalo, že to je smotaný kabel.

„Aúúú! To bolí!“

„Samozřejmě,“ opáčil muž a usmál se na Filipa. „Jen ti pomáhám s výzkumem k úkolu z dějepisu. Neměl bys mi slušně poděkovat?“

„Postarám se o to, aby ta vaše tlustá prdel...“ Søren přerušil sám sebe bolestivým zavřísknutím, poté co mu školník na ucho vymodeloval další záhyb. „Děkuju! Tak děkuju, *k čertu!*“

„To bylo lepší. Půjdeš se mnou do ředitelny a povykládáš, jaký jsi byl dneska pilný žáček.“ Školník ho táhl za sebou a Søren musel několikrát legračně poposkočit, aby o ucho nepřišel úplně.

„Mně neutečeš!“ hulákal na Filipa tak, že se to rozléhalo celou kolárnou. „Pořád seš odsouzenec tejdne! Slyšíš? Neutečeš!“

„To si piš, že ne,“ ozval se školníkův hlas a soudě podle Sørenova zaječení se ušní lalůček dočkal dalšího zákrotu.

Filip zůstal sedět ve sklepe v temném stínu skříně s koleny přitáženými k bradě. Teprve když se ozvalo poslední zvonění týdne a kolárnu zaplnily křičící děti, vydal se nahoru.

KAPITOLA 2.

Dobrý skutek

Když se Filip vrátil do třídy, zela prázdnotou. Židle spočívaly obrácené vzhůru nohama na uklizených lavicích. Jen Filipovo místo se lišilo. Sbalil si učebnice. Jørgen napsal na tabuli zadání domácího úkolu, a i když ho Filip měl už hotový, stejně si číslo stránky poznamenal do černého notýsku.

Oblékal si bundu a přitom koutkem oka zabloudil na Mikkelovo místo. Židle byla nakřivo a pod lavicí ležela tužka a zlomené pravítko. Mikkel zjevně spěchal domů.

Jiné děti ve Filipově situaci by možná byly na Mikkela rozrušené a přály mu, aby ho postihly všemožné smrtelné choroby. Možná by naplánovaly nějakou větší trestnou výpravu zahrnující provazy, železniční koleje a jízdní řád, nebo by se třeba pokusily nahlásit ho na policii, protože snad musí existovat zákon proti tomu, aby jeden druhého takhle podle zradil.

Jenže Filip nezuřil. Vlastně se na Mikkela ani nemohl zlobit. Udělal to přece jen proto, že ho k tomu Søren přinutil. A že to odnesl zrovna Filip, bylo samozřejmě mrzuté, ve skutečnosti za to však nemohl Mikkel. Kromě toho se nakonec nic nestalo. Bylo to sice tak tak, ale Filip ze sklepa vyvázl bez úhony.

„Jejda, Filipe, ty jsi tu ještě?“

Do třídy vešel matikář Jørgen. Vlasy měl jak vrabčí hnízdo, kalhoty a rukávy košile zaprášené křídou. Vypadal, že něco důležitého hledá. „Kam jsem ho kruci dal?“

„Ano, já...“ Filip se zarazil a pozoroval Jørgena, který těkal pohledem po místnosti v touze najít ztracenou věc.

Vůbec si nevšiml, že jsem byl pryč, pomyslel si Filip. *Uběhla celá hodina matematiky, aniž zjistil, že moje místo je prázdné.*

„Á, tady je!“ vykřikl Jørgen a skoro se rozběhl k oknu. Zvedl hrnek na kávu, který se skrýval mezi teráriem a velkým kaktusem a ulehčením si oddychl. „Ztratit hrnek na kávu, to je jako přijít o nohu.“ Zamířil ke dveřím. „Tak hezký víkend, Filipe.“

„Nápodobně,“ odpověděl Filip a pomyslel si, že za půl hodiny už si Jørgen nebude jejich setkání pamatovat.

Vydal se k teráriu a špinavým sklem nahlédl dovnitř. Ze stínů mezi zelenými listy na něj zíraly černé pavoučí oči.

* * *

Tě kočky si všiml vlastně až *poté*, co mu na ni padl zrak. Jel po cyklostezce lemující park, když vtom pohledem zavadil o něco, čemu zpočátku vůbec nevěnoval pozornost. Až o tři vteřiny a třicet pět metrů později mu došlo, co viděl.

Obrátil kolo a vydal se zpátky. Ale ano, vážně tam byla. Nahoře, skoro až na vrcholku buku seděla černá kočka.

Opřel kolo a zamířil ke stromu. Zdálo se, že kočka úplně nechápe, jak se tam nahoru sakra dostala a proč je země tak hluboko pod ní.

„Copak, ty nemůžeš dolů?“ oslovil ji a její zrak, zelený jako moře, se na něj upřel. Větev, na níž seděla, se zahoupala ve větru a kočičí dráčky se ještě o něco hlouběji zaryly do kůry. Kočka si v téhle situaci rozhodně nelibovala. Možná ji tam zahnal nějaký pes.

„Proč se vy kočky tohle nikdy nenaučíte? Psi na stromy lézt neumějí. Stačí vám vyšplhat dva metry a jste v bezpečí. Proč musíte pokaždé až úplně na vrchol? Pojd' dolů, čičí! Pojd'!“ Natáhl ruku a zahýbal prsty, jako by v nich držel jídlo. „Čičičí.“

Kočka zamňoukala, nejspíš chtěla dát najevo, že zavolat nestačí. To Filipovi připadalo logické. Člověk uvězněný ve čtvrtém patře hořící budovy taky nesleze sám dolů jen proto, že ho o to hasiči požádají.

„Jenom klid,“ pronesl a švihl brašnou na zem. Plivl si do dlaní, chytil nejspodnější větev a vyhoupl se na strom. „Dostanu tě dolů, jen zůstaň, kde jsi.“

V půli cesty na vrchol se zastavil a kochal se. V okolí jiné stromy nerostly, takže měl dobrý výhled na park i část města. Viděl knihovnu, školu, vodárenskou věž a postavičky, jak procházejí po chodnících, každá za svým cílem. V nitru ho polechtala představa, že si tu trůní a pozoruje lidi, aniž by o tom věděli. Skoro mu připadlo, jako by o nich mohl rozhodovat. Jako by mu patřilo celé město.

Kočka nad ním zamňoukala, snad mu chtěla připomenout, že na záchranu nemá celý den.

„Jo, jo, už jdu.“ Filip lezl dál. Vtom mu uklouzla noha a jen blesková reakce zabránila mnohametrovému pádu.

„Fuj,“ vyhrkl zadýchaně a pohlédl k zemi. „To bylo těsně.“

Kočka znovu zamňoukala.

„No jo! Buď trochu trpělivá. Mohlo být po mně.“ Šplhal dál, až byla přímo nad ním.

Vztáhl k ní ruce, ale o pár kroků ucouvla.

„Jdeš na špatnou stranu. Musíš se sama trochu snažit, jestli se má tahle akce podařit. Pojď sem, nic ti neudělám. Chci ti pomoci.“

Na okamžik se zdálo, že kočka nemá v úmyslu se na něj spolehnout. Pak se začala pomalu přibližovat.

„Jen tak dál. Bezva.“

Filip se natáhl, kam až to šlo, aniž by ztratil rovnováhu, a kočku uchopil. Když ji sundával z větve, prsty mu zajely do sametově hebké srsti.

Opatrně začal slézat za pomoci jediné volné ruky. V druhé držel zvíře, jehož černý kožich podivně páchl. Jakoby spáleninou.

Ne, spáleninou ne, opravil se v myšlenkách. Sírou. Páchne sírou.

Po několika metrech kočku pustil a nechal ji, aby zbytek cesty zvládla sama. Skákala z větve na větev jako černý stín, až nakonec hupsla na zem a pustila se do čištění kožíšku.

Filip s zuchnutím přistál vedle ní.

„No, tak co se říká?“ obrátil se k ní a oprášil se.

„Díky za pomoc,“ opáčila kočka a vmžiku zmizela mezi zelenými keři v parku.

KAPITOLA 3.

Hon na kočku

Filip nejdřív projedil park křížem krážem. Potom ulice, které s ním sousedily. Potom ulice, které sousedily s ulicemi sousedícími s parkem. Potom ulice, které sousedily s ulicemi, které sousedily...

Bezúspěšně. Kočka jako by se propadla do země a jedině, čeho Filip svým pátráním dosáhl, bylo zpocené čelo a bolavá stehna.

Díky za pomoc.

Slova mu vířila hlavou a po páteři vysílala drobná mrazivá zachvění. Ta kočka promluvila. Sám to slyšel. Sám to viděl. Viděl její rty – nebo jak se tomu vlastně u koček říká –, jak zformovaly tři krátká slova.

Díky za pomoc.

Pak kočka zmizela.

Vyfantazíroval si to snad?

Ne, to ne. Počkat. On ji dokonce *viděl* mluvit.

Jenže kočky přece neumějí mluvit, Filipe.

Ne, to dobře věděl. Proto taky svištěl městem sem a tam, aby ji našel. Aby se jí zeptal, co to má proboha znamenat.

Ale kde teď je, Filipe? Taková mluvící kočka by se měla dát najít, ne? A vůbec, proč na ni prostě nezavoláš, třeba ti odpo...

Filip zabrzdil tak prudce, až pneumatiky načrtly na cyklostezce dva černé hady, a zlomyslný hlas v mysli se náhle odmlčel.

Na druhé straně ulice, ve stínu velké smuteční vrby, seděla ona kočka. Uhlově černý kožich splýval se stínem stromu, zatímco zelené oči z něj ostře vystupovaly. Téměř se podobaly ústím tunelů vedoucích do jiného světa. Kočka hleděla přímo na Filipa.

Červená na semaforu mu zabránila přejet vozovku. Žádná auta zrovna v dohledu nebyla, ale Filip nikdy nejezdil na červenou.

„Neutíkej,“ zašeptal a netrpělivě zabubnoval prsty do řídk. „Neutíkej.“

Konečně světla poskočila a Filip vjel do silnice směrem ke kočce, která čekala na druhé straně. Svrástil čelo, protože mu něco došlo.

Ona se vůbec nedívá na mě, pomyslel si. Dívá se na něco za mnou.

Vtom ho cosi silně uhodilo do zad, až ztratil rovnováhu. Ruce strhly řídk doleva a Filip spadl doprostřed křižovatk.

„Dyť jsem říkal, že mi neutečeš!“ zavyl Søren hlasem zajíkájícím se škodolibostí. „Dyť jsem říkal...“

Vítězný řev znenadání pohltil zvuk kvílejících pneumatik a Filip najednou všechno kolem vnímal hrozně intenzivně a zároveň zpomaleně.

Zvedl oči a ten pohyb jako by trval celé hodiny.

Spatřil černé auto mířící přímo na něj. Viděl postaršího muže za volantem. Viděl předmět, který mu visel na řetíz-

ku na krku. Viděl, jak se houpe sem a tam. Sem a tam. Jako kyvadlo starých hodin.

A všiml si, že se ty hodiny právě zastavily.

Pak do něj auto narazilo a ve vše pohlcující temnotě spatřil kočku. Čekala na něj. Na druhé straně.

KAPITOLA 4.

Schodiště a temnota

Filip otevřel oči. Nebo si to aspoň myslel, ale zjevně se mýlil, protože všechno pořád halila čern.

Zkusil to znovu. Zase bezúspěšně.

Zvedl ruku, aby víčka přinutil se otevřít. A zjistil, že už otevřená jsou.

Na kratičký okamžik ho napadlo, že možná oslepl. Ale to stejně nesedělo, protože když podržel dlaně před obličejem, dokázal je rozeznat. Temné bylo jen okolí. Temné jako nejhlubší spánek.

Natáhl paže před sebe a uviděl, jak prsty i dlaně pohltily těžké stíny. Nenahmatal nic než příjemně teplý vzduch.

„Haló?“ zkusil promluvit a jeho hlas zapadl do černoty jako kámen vhozený do bezedné propasti. Žádná ozvěna, žádný odraz od okolních stěn. Jako by stál na vrcholu vysoké osamělé hory obklopené věčností.

Kde to jsem?

Otočil se a všiml si, že přímo za ním jsou dveře. Zdály se veliké a těžké, a když stiskl hladkou kliku, nepohnuly se ani o píď. Pořáděně se o ně opřel, ale to by se klidně mohl pokoušet vyvrátit vzrostlý dub, dveře byly řádně zamčené.

Sehnul se a nakoukl do klíčové dírky velké jako palec dospělého muže. Za dveřmi spatřil sedm hrubě otesaných schodů, které vedly nahoru. Do každého stupně bylo cosi vyryto. Rytiny se podobaly písmenům, ale z téhle vzdálenosti je Filip nedokázal přečíst.

„Haló! Je tam někdo?“ zakřičel a zabušil na pevné dveře. „Slyšíte mě?“

Ticho.

Znovu, ještě naléhavěji mu na mysli vytanula otázka: *Kde to jsem?*

„Sen,“ pronesl nahlas, ale úplně přesvědčivě to neznělo, lhaní mu nikdy moc nešlo. „Určitě je to jen sen.“

Opět se otočil a zjistil, že se zrak přizpůsobil temnotě. Každopádně teď viděl, že stojí na schodišti. Nepodobalo se tomu, které spatřil klíčovou dírkou. Tyhle schody byly pravidelnější a mnohem širší, jako by měly poskytovat místo více lidem. A vedly strmě dolů. Filip dohlédl tak k patnáctému stupni. Za ním přebíraly vládu vlnící se stíny.

Nezbývalo mu nic jiného, než se vydat dolů. A tak šel.

* * *

Vzduch dole byl teplejší. Mnohem teplejší. Jako v kolárně. Jako na zámku v Andersenově pohádce o hloupém Honzovi. Možná tu někde pekli kuřata. To by taky vysvětlovalo, proč to bylo kolem cítit spáleninou.

Schodiště se dlouho zdálo nekonečné, ale po nespočetných stovkách strmých stupňů vyústilo v pěšinu přímou jako